

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/22/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121386331
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:6121386331.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a sudkýň JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Sone Vackovej v právnej veci žalobcov: 1/ A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., 2/ E. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., 3/ G. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., 4/ G. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., 5/ J. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. XXX, L., 6/ M. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., 7/ B. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., 8/ G. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., 9/ C. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. XX/XX, XXXX B., D., 10/ G. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., 11/ G. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., 12/ Q. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., 13/ R. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., 14/ M. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., 15/ C. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. XXX/X, T., 16/ B. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom, C. XXXX/XX, D., 17/ L. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., 18/ I. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., 19/ U. A. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., 20/ Q. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., 21/ U. K. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., 22/ C. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., 23/ C. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., 24/ T. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., 25/ C. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., 26/ E. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., 27/ L. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., zastúpení: Advokátska kancelária JUDr. CIMRÁK s.r.o., so sídlom Štefánikova 7, Nitra, IČO: 36 868 876, proti žalovanému: Občianske bytové družstvo Šurany, so sídlom MDŽ č.1, Šurany, IČO: 34 122 729, o zaplatenie 4 813,88 eura, o odvolaní žalobcov v 1. až 27. rade proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky (ďalej „súd prvej inštancie“) zo dňa 21. decembra 2023 č.k. 4C/61/2021-360 (ďalej „rozsudok súdu prvej inštancie“), takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom v 1. až 27. rade v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcov a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej rozhodne samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozsudku.

1.1. Za preukázaný mal skutkový stav, z ktorého zistil, že žalobcovia sú vlastníkami bytov v bytovom dome, ktorého správu vykonával žalovaný. Vlastnícke právo žalobcov vyplýva z listu vlastníctva číslo XXXX pre katastrálne územie D.. Žalobcovia sa žalobou domáhali od žalovaného sumy 4 813,88 eura, a to žalobcovia v 1/ až v 22/ rade, žalobcovia v 24/ až v 27/ rade každý v sume 183,31 eura, žalobca v 23/ rade v sume 47,82 eura, titulom platieb za správu žalovanému ako správcovi bytového domu nachádzajúceho sa v D., zapísaného na LV č. XXXX pre kat. úz. D. na adrese D. C. XXXX/XX J. C. XXXX/XX za obdobie žalobcovia v 1/ až v 22/ rade, žalobcovia v 24/ až v 27/ rade od 01. 06. 2018 do

31. 04. 2020, t.j. za 23 mesiacov po 7,97 eura, spolu u každého z nich v sume 95,64 eura a žalobca v 23/ rade za obdobie od 01. 11. 2019 do 31. 04. 2020, t.j. 6 mesiacov po 7,97 eura. Za obdobie od 01. 01. 2019 do 31. 12. 2019 u žalobcov v 1/ až v 8/ rade a v 10/ až v 25/ rade a u žalobcu v 27/ rade príspevok na správu predstavoval u každého z nich 95,64 eura. Za obdobie od 01. 01. 2020 do 30. 04. 2020 u žalobcov v 1/ až v 5/ rade a v 7/ až v 15/ rade, v 17/ až v 24/ rade, 26 a 27/ rade zistil, že príspevok na správu predstavoval u každého z nich 31,88 eura, okrem žalobcu v 26/ rade u ktorého bol vo výške 27,89 eura, žalobcu v 24/ rade u ktorého bol vo výške 27,89 eura a žalobcu v 8/ rade u ktorého predstavoval sumu 29,88 eura.

1.2. Vyúčtovanie za rok 2019 bolo vlastníkom bytového domu odovzdané vložením do poštovej schránky, za rok 2017 bolo vyúčtovanie doručené jednotlivým vlastníkom, čo potvrdili vlastnoručným podpisom, taktiež aj za rok 2018.

1.3. Žalovaný neuznal nárok žalobcov, vzniesol námietku premlčania, pričom poukázal na skutočnosť, že k 31. 12. 2017 nebol zapísaný v zozname správcov, teda podľa zákona číslo 182/1993 Zb. sa vzťahujú na neho len ustanovenia § 8a ods. 9 a ods. 10 tohto zákona, ostatné ustanovenia, týkajúce sa predloženia návrhu plánu opráv, predloženia správy o činnosti a predloženia vyúčtovania spojené s užívaním bytu, nie sú pre neho záväzné.

1.4. Ďalej mal súd prvej inštancie preukázané, že dňa 03. 04. 2020 vlastníci bytov odsúhlasili, že rušia zmluvné vzťahy o dodávke plnení služieb k 01. 05. 2020 so žalovaným. Tiež bolo preukázané, že vlastníci bytov dňa 04. 10. 2018 odsúhlasili montáž elektronického rozvádzača, modernizáciu kabín výťahov a umiestnenie zabezpečovacieho zariadenia. Dňa 15. 03. 2019 odsúhlasili rozpočítanie množstva dodaného tepla na vykurovanie v bytoch v pomere 70% podľa meračov a 30% na plochu. Žalovanému bola vyúčtovaná suma 1 122 eur za opravu výťahu dňa 26. 11. 2018, suma 2 520 eur dňa 14. 11. 2018, dňa 08. 03. 2019 suma 1 378,28 eura za dodanie a montáž priemyselnej televízie, dňa 13. až 15. 05. 2019 bola vykonaná skúška plynových zariadení vo všetkých bytoch, čo bolo potvrdené vlastníkami a nájomcami bytov podľa prezenčnej listiny ich podpismi. Dňa 24. 04. 2020 bola vykonaná skúška bleskozvodu. Žalovaný listom zo dňa 05. 02. 2020 oznámil žalobcom, že dňa 30. 06. 2018 prestala platiť podpísaná zmluva o výkone správy medzi žalovaným a vlastníkami bytového domu.

1.5. Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 100 ods. 1, § 101, § 107 ods. 1, § 132, § 150 ods. 1, § 215 ods. 1, ods. 2 CSP (Civilný sporový poriadok, zákon číslo 160/2015 Z.z.), § 1 ods. 1, § 8 ods. 1, § 8a ods. 1, ods. 8, ods. 9, ods. 10 § 8b ods. 1, ods. 2 zákona číslo 182/1993Zb. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“).

1.6. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno tvrdenia o tom, že zaplatili správcovi mesačne sumu 7,97 eura, pričom bolo ich povinnosťou označiť a predložiť súdu relevantné dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti. Žalobcovia ako vlastníci bytov domáhajú voči správcovi vyplatenia poplatku za správu, z dôvodu, že správca nedodrжал svoje povinnosti v zmysle § 8a ods. 2 zákona o vlastníctve bytov, t.j., že nepredložil do 30. novembra bežného roka plán opráv na nasledujúci kalendárny rok. Z predložených dôkazov, ako aj z vyjadrení žalovaného vyplynulo, že žalovaný k 31. 12. 2017 nebol zapísaný do zoznamu správcov, takže sa naňho nevzťahovali ustanovenia § 8a ods. 9 a ods. 10 zákona. Žalovaný napriek tomu aj naďalej vykonával tie činnosti, ktoré mal správca vykonávať z dôvodu, že zo strany vlastníkov nebola uzavretá zmluva o výkone správy s novým správcom, preto mu prináleží poplatok za správu.

1.7. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že z vyúčtovaní za roky 2018, 2019 a do 30. 04. 2020 zistil, že u žalobcov v 1/, v 8/, v 12/, v 16/, v 17/, v 24/ a v 26/ rade výška príspevku za správu za uvedené roky činí sumu 79,68 eura, teda v žiadnom prípade nemôže výška príspevku za 23 mesiacov predstavovať sumu 183,31 eura. Keďže zo strany žalobcov neboli doložené žiadne dôkazy týkajúce sa výšky príspevku za výkon správy u týchto žalobcov, nemohol posúdiť uplatnený nárok. Takisto nebol predložený žiadny dôkaz ohľadne žalobcu v 25/ rade za obdobie od 01. 01. 2020 do 30. 04. 2020, preto ani u tohto žalobcu nevedel posúdiť uplatnený nárok. V konečnom však súd prvej inštancie nevedel súd posúdiť nárok ani jedného zo žalobcov, pretože žalobcovia nepredložili žiadne relevantné dôkazy, ktorými by preukázali svoj nárok.

1.8. Právny zástupca žalobcov žiadal, aby súd zaviazal žalovaného predložiť dôkaz, a to výpisy z účtov žalovaného, z ktorých by bolo zrejmé, kedy ktorý zo žalobcov zaplatil príspevok za správu žalovanému. Ak by súd uložil žalovanému takýto dôkaz predložiť, ani z výpisu z účtu by nebolo zrejmé, v akej výške mali žalobcovia platiť príspevok za správu žalovanému, kedy bola splatnosť jednotlivých platieb a na základe akej právnej skutočnosti plnili žalobcovia žalovanému mesačne a či vôbec išlo o mesačné platby, či plnili platby preddavkovo alebo či boli platby uhrádzané za daný kalendárny mesiac, kedy

vôbec boli splatné. Ďalej žalobcovia súdu nepredložili relevantné dôkazy o tom, že platby boli správcom prijaté, kedy a na aký účet alebo akou formou boli platby zo strany jednotlivých vlastníkov bytov a nebytových priestorov uhradené. Ak žalobcovia tvrdia, že žalovaný prijal neoprávnené platby, že vôbec nejaké platby prijal, je ich povinnosťou v konaní špecifikovať presnú výšku platby každého jedného zo žalobcov, nestačí tvrdenie žalobcov, že žalovaný nepopiera, že platby od žalobcov obdržal.

1.9. Súd prvej inštancie ďalej konštatuje, že dôkazné bremeno v tomto konaní spočívalo na žalobcoch, ktorí sa domáhali voči žalovanému plnenia z bližšie nezisteného právneho vzťahu, keď v konaní vyšlo najavo, že žalovaný ako správca bytového domu stratil svoje oprávnenie vykonávať správu, pretože k 31. 12. 2017 nespĺňal podmienky na zápis do registra správcov. Napriek tejto skutočnosti vykonával v nevyhnutnej miere a nevyhnutnom rozsahu správu bytového domu v zmysle § 8 ods. 8 až 10 zákona o vlastníctve bytov, riadil sa ustanoveniami vypovedanej zmluvy o výkone správy. Zákon o vlastníctve bytov vyslovene nezakazuje, aby aj po ukončení zmluvy o výkone správy, ak pôvodný správca naďalej vykonáva svoju činnosť, správca účtoval príspevok za výkon správy.

1.10. V konaní bolo preukázané, že žalovaný aj po 30. 06. 2018 naďalej zabezpečoval prevádzku bytového domu, o čom predložil relevantné dôkazy, tieto skutočnosti zo strany žalobcov v konaní popreté neboli.

1.11. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovia, ktorí sa domáhali nároku na zaplatenie peňažnej čiastky, boli povinní tento nárok riadne skutkovo preukázať, a to preukázať na základe akej právnej skutočnosti platili podľa ich tvrdenia žalovanému sumu 7,97 eura mesačne, prečo túto sumu žalovanému platili aj po 30. 06. 2018, kedy bola splatnosť jednotlivých splátok. Žalobcovia žiadali, aby súd uložil edičnú povinnosť žalovanému na predloženie dôkazu, z ktorého je zrejmé, kedy žalobcovia jednotlivé platby žalovanému uhradili, či ich vôbec uhradili a v akej výške. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95). Ústava v citovanom čl. 47 ods. 3 garantuje rovnosť účastníkov v konaní pred súdom. Rovnosť účastníkov v súdnom konaní ako prirodzený dôsledok rovnosti všetkých občanov bližšie charakterizuje § 18 ods. 1 OSP (článok 6 CSP), podľa ktorej účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie. Pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivé rozhodnutie vo veci. Civilný sporový poriadok je okrem iného budovaný na zásade kontradiktórnosti, pričom sa prioritizuje procesná aktivita sporových strán, ktoré sú zásadne povinné tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení. Súd môže zásadne vykonať iba tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu. Ak teda žalobcovia nepredložili relevantné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ich povinnosť tvrdenia je sankcionovaná procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu. Súd v prípade ak žalobcovia neunesú dôkazné bremeno, nemôže prenášať ťarchu dôkazného bremena na protistranu, t. j. na žalovaného, pretože by to bolo v príkrom rozpore so zásadami sporového konania, podľa ktorého každá zo strán musí svoje tvrdenia podložiť relevantnými dôkazmi. V predmetnom prípade nestačilo zo strany žalobcov označiť dôkaz na preukázanie svojich tvrdení, pretože tento dôkaz riadne v konaní neoznačili (žiadali výpis z účtu žalovaného, avšak nekonkretizovali o aký výpis sa malo jednať, z akého peňažného ústavu), navyše žiadali, aby žalovaný predložil dôkaz, ktorým by mal žalovaný preukázať tvrdenie žalobcov, čo hrubým spôsobom podľa názoru súdu porušuje v konaní rovnosť strán. Keďže žalobcovia podľa názoru súdu neunesli dôkazné bremeno, nepreukázali v konaní relevantným spôsobom svoje tvrdenia, preto súd žalobu v plnom rozsahu zamietol.

1.12. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“) a žalovanému, v konaní plne úspešnému, priznal nárok na plnú náhradu trov konania. O výške jeho nároku na náhradu trov konania súd rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli odvolaním žalobcovia. Dôvodili, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g/ CSP), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

2.1. Nestotožnili sa so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní nebola preukázaná výška nároku žalobcu. Súd prvej inštancie bez odôvodnenia odignoroval skutočnosť, že žalobcovia predložili zmluvu o výkone správy z roku 2015, kde v čl. 2 bod 4 je ustálená povinnosť vlastníkov bytov platiť správcovi platby za právu na základe kalkulácie úhrady za užívanie bytu a služieb spojených s užívaním bytu. Žalobcovia predložili aj vzorové kalkulácie, v ktorých je uvedená suma 7,97 eura. Žalovaný tieto skutkové tvrdenia nepoprel, z ktorého dôvodu poukázali na ustanovenie § 151 ods. 1 CSP. Tým je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, nakoľko súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým záverom.

2.2. Nestotožnili sa tiež so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovia nepreukázali zaplatenie predmetných poplatkov za správu žalovanému v sledovanom období. Žalobcovia predložili vyúčtovania vyhotovené žalovaným, z ktorých je nesporné, že žiaden zo žalobcov nemal nedoplatky vo vzťahu k poplatku za správu. Ak by tieto poplatky neplatili, žalovaný by evidoval ako nedoplatky, čo by sa odzrkadlilo vo vyúčtovaniach. Ďalším dôkazom preukazujúcim úhradu týchto poplatkov je fakt, že žalovaný nenamietal, že by mu žalobcovia poplatky neuhradili. K spochybňovaniu úhrad sa žalovaný uchýlil až v závere konania, pričom nevysvetlil rozpor spočívajúci v tom, že najskôr úhrady potvrdil, neskôr ich popieral. Takúto obranu mal súd vyhodnotiť ako účelovú, keďže žalovaný neprodukoval žiadny dôkaz. Súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné vykonať navrhnutý dôkaz zo strany žalobcov spočívajúci v uložení edičnej povinnosti žalovanému predložiť výpisy z konkrétnych účtov za sledované obdobie na preukázanie skutočného zaplatenia poplatkov za správu. Považujú za irelevantné zistenie súdu, že niektorí žalobcovia neboli v čase platenia poplatkov za správu vlastníkami bytov, ale len nájomníkmi. Žalovaný im predpisoval poplatky za správu, ktoré hradili, čo žalovaný nepoprel. V čase podania žaloby boli všetci žalobcovia vlastníci bytov. Súd prvej inštancie tak dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým záverom, rozhodnutie trpí vadou v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f/ CSP.

2.3. Odvolatelia sa nestotožnili so záverom súdu prvej inštancie, že nekonkretizovali o aký výpis sa malo jednať, z akého peňažného ústavu. Toto tvrdenie súdu považujú za zavádzajúce, nakoľko na pojednávaní dňa 21. 09. 2023 konkretizovali tak peňažný ústav, ako aj obdobie a tiež čísla účtov. Podľa ich názoru bolo hospodárnejšie, aby žalovaný predložil sumarizovaný výpis z účtov k týmto platbám, nakoľko je to neporovnateľne efektívnejšie a jednoduchšie pre konanie, ako keby malo 27 žalobcov doručiť súdu svoje výpisy z účtu za každú jednu platbu jednotlivo.

2.4. Žalobcovia navyše dôvodí, že na zmluvu o výkone správy sa v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1VCdo/5/2019 uplatňujú pravidlá na ochranu spotrebiteľa. V zmysle ustanovenia § 295 CSP môže vykonať súd aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol a tiež poukázali na ustanovenie § 296 CSP, podľa ktorého spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Taktiež poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/107/2022, v zmysle ktorého: „V prípade, ak súd nevykoná určitý, účastníkom navrhnutý dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo dôkaz nevykonal“. Významné je i rozhodnutie NS SR sp.zn. 7Cdo/205/2019, v zmysle ktorého nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno odôvodniť len tromi dôvodmi: prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ktorú treba overiť, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania. Ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí tvrdenú skutočnosť a tretím argumentom je nadbytočnosť dôkazu. Ak tieto dôkazy zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

2.5. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy o výkone správy mohol aj súd vyžiadať od žalovaného kalkulácie na jednotlivé mesiace pre každého žalobcu, pričom týmto spôsobom nepostupoval, čím zasiahol žalobcom do ich práva na spravodlivý proces, súdom zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany, procesného útoku, ktoré neboli uplatnené.

2.6. Žalobcovia konštatujú, že súd prvej inštancie úplne odignoroval skutočnosť, že žalovaný zatajoval zánik jeho oprávnenia správcu od 30. 06. 2018 a to až do 06. 02. 2020 a napriek tejto skutočnosti im účtoval poplatky za správu, na ktoré nemal nárok. Žalovanému je zákonom uložená povinnosť, aby do siedmych dní od nadobudnutia právoplatnosti o vyčiarknutí zo zoznamu správcov oznámil vlastníkom bytov a nebytových priestorov zánik jeho správcovstva, čo však žalovaný neurobil. Súd prvej inštancie sa však touto skutočnosťou vôbec nezaoberal a radšej skúmal a dokazoval bez akejkoľvek logiky a odôvodnenia rôzne nepodstatné skutočnosti.

2.7. Záverom žalobcovia upozorňujú, že súd prvej inštancie sa neriadil kasačne záväzným právnym názorom odvolacieho súdu, nakoľko sa nevysporiadal s argumentáciou žalobcov obsiahnutou v ich odvolaní. Tým je rozsudok súdu prvej inštancie nepreskúmateľný.

2.8. Navrhujú zmeniť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a žalobe žalobcov vyhovieť a priznať nárok na náhradu trov konania.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov dôvodí, že už v podanom odpore namietal, že z návrhu nie je zrejmé a ani inými dôkazmi uvedené, kedy žalobcovia, t.j. v ktorý deň v mesiaci a v ktorom roku uhradili mesačnú platbu za správu a to z toho dôvodu, že si žalobcovia svoj nárok odvodzujú podľa jednotlivých mesiacov a rokov. Žiada predložiť doklady o zaplatení platby za správu podľa jednotlivých mesiacov, nakoľko si žalobca odvodzuje svoje právo na zaplatenie podľa jednotlivých mesiacov a rokov a tomu má zodpovedať aj jeho dôkaz. Žalovaný už nie je viac ako rok správcom bytového domu a všetky dokumenty odovzdal novému správcovi, čo znamená, že nevie posúdiť, či naozaj a kedy bola zaplatená platba za správu jednotlivými žalobcami. Žalovaný nechcel a nemohol zamlčať úhrady žalobcov za služby spojené s užívaním bytu, nakoľko úhrady sa vykonávajú z prostriedkov, ktoré na účet zasielajú vlastníci a bez týchto úhrad by celý bytový dom nemohol odoberať služby spojené s bývaním, ako napr. dodávky teplej vody, tepla, vody a pod., ako aj vykonávať opravy a údržbu bytového domu. To však neznamená, že má žalovaný predkladať dôkazy za žalobcu. Splnomocnenec žalobcov mal dostatočne dlhý čas na zaobstaranie si dôkazov o zaplatení poplatku za správu podľa jednotlivých žalovaných mesiacov a nie iba si vypočítať trovy konania.

3.1. Žalovaný ďalej dôvodí, že žalobcami sú aj fyzické osoby, ktoré v čase, za ktorý si nárokujú žalovanú sumu, neboli vlastníckmi, ale iba nájomcami družstevného bytu a vlastníkom týchto bytov bol žalovaný. Nájomca nie je vlastníkom bytu a na nájomcu sa úpravy zákona č. 182/1993 Zb. nevzťahujú. Žalobcovia v 8., 12., 16., 17., 24. a 26. rade boli nájomcovia. Títo žalobcovia nemajú aktívnu vecnú legitimáciu na podanie žaloby v znení, ako bola súdu podaná. Nájomcom sa nepredkladá plán opráv a ani vyúčtovanie a správa o činnosti správcu. Režim nájomcu je založený len a len na základe nájomnej zmluvy a nie na základe zmluvy o výkone správy, resp. faktickej správy bytového domu.

3.2. Žalovaný vykonával tzv. faktickú správu bytového domu, t.j. analogicky v zmysle ustanovení zákona č. 182/1993 Z.z., keďže mal v predmetom období len niektoré povinnosti, avšak s tým, že zákon v tomto období dovoľuje účtovať faktickému správcovi poplatok za správu.

3.3. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobcovia boli v konaní zastúpení advokátom, preto súd nemá všeobecnú poučovaciu povinnosť podľa § 160CSP. Poukazuje na ustanovenie § 291 ods. 3 CSP, podľa ktorého, ak je spotrebiteľ zastúpený advokátom, ustanovenie § 296 sa nepoužije. Aj z tohto titulu boli žalobcovia povinní predložiť dôkazy o zaplatení jednotlivých súm podľa mesiacov a rokov.

3.4. Navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

4. Žalobcovia v písomnej reakcii k vyjadreniu žalovaného uviedli, že žalovaný v podanom odpore uviedol, že žalobcovia dobrovoľne plnili žalovanému za predmetné obdobie mesačnú platbu za správu, čím uznal, že mu žalobcovia platili poplatky za správu tak, ako uviedli v návrhu na platobný rozkaz. Poplatky za správu v predmetnom období boli zo strany žalobcov riadne žalovanému platené. Navrhli v rámci zásahy hospodárnosti konania vykonať dokazovanie uložením povinnosti žalovanému predložiť výpisy z konkrétnych bankových účtov, na ktoré mu boli predmetné poplatky za správu žalobcami zasielané. Žalobcovia posielali úhrady na bankové účty vo vlastníctve žalovaného, ktoré účty žalovaný užíva do dnešného dňa, preto vedel a stále vie, kedy mu žalobcovia konkrétne platby uhradili. Novému správcovi neodovzdal svoje bankové účty. Súd však návrh žalobcov na vykonanie dokazovania nevykonával a to bez akéhokoľvek logického odôvodnenia.

5. Žalobcovia predložili súdu ako novotu v odvolacom konaní rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorát slovenskej obchodnej inšpekcie v Nitre (ďalej „SOI“) č. P/0417/04/19 zo dňa 28. 08. 2020. Žalobcovia neboli účastníkom konania pred SOI, nakoľko išlo o preverenie konania žalovaného pri výkone správy bytového domu na Lúčnej ulici č. 1,3,5 a 7 v Šuranoch a o existencii tohto rozhodnutia sa dozvedeli z verejných zdrojov po podaní odvolania. Z tohto dôvodu nemohli žalobcovia tento dôkaz predložiť skôr. Z tohto rozhodnutia vyplýva, že žalovaný bol sankcionovaný pokutou 1 500 eur za porušenie povinnosti, keď vlastníkom bytov nepredložil v termíne do 31. 05. 2019 správu o svojej činnosti za predchádzajúci rok, taktiež nepredložil ročný plán opráv na rok 2019, čím si neoprávnene účtoval odmenu za správu vo výške 7 029,54 eura. Poukázali tiež na ďalšie rozhodnutie SOI zo dňa 23. 06. 2020, 25. 07. 2022 a 14. 09. 2021, zverejnené na webovom sídle SOI, kde bol, žalovaný sankcionovaný za porušenie zákona aj u iných bytových domov v jeho správe.

5.1. Navrhuje zmeniť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a žalobe žalobcov vyhovieť, priznať nárok na náhradu trov konania.

6. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané a v zákonom stanovenej lehote (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 363 a nasl. CSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 ods. 1 CSP, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods.1, § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov v 1. až 27. rade nie je dôvodné. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, keďže rozhodnutie je vo výroku vecne správne, preto odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

7. V preskúmvanej veci sa žalobcovia domáhajú vrátenia poplatku za správu bytového domu, ktorý zaplatili žalovanému, ako správcovi, za obdobie rokov 2018, 2019 a 2020. Dôvodili tým, že žalovaný, ako správca bytového domu, si nespĺnil svoje povinnosti, nepredložil plán opráv a správu o činnosti, preto mu podľa § 8a ods. 4 zákona o vlastníctve bytov, poplatok za správu nepatrí. Keďže žalobcovia mu tento poplatok zaplatili, žalovaný sa na ich úkor bezdôvodne obohatil a preto žiadajú toto bezdôvodné obohatenie vydať.

7.1. Súd prvej inštancie prvým rozsudkom zo dňa 07. 02. 2022 č.k. 4C/61/2021-169 žalobu žalobcov zamietol dôvodiac nedostatkom vecnej aktívnej legitímácie, nakoľko stranami sporu neboli všetci vlastníci bytového domu. S rozsudkom súdu prvej inštancie sa nestotožnili žalobcovia a rozsudok súdu prvej inštancie napadli odvolaním.

7.2. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, odvolania žalobcov, dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je pre nesprávne právne posúdenie a nevykonanie dôkazov potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie o nedostatku vecnej aktívnej legitímácie, nakoľko ide o deliteľné plnenie a stranou sporu sú vlastníci, ktorí sa cítia byť dotknutí na svojich právach a uplatnili si tento nárok individuálne.

7.3. Následne po doplnení dokazovania súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorým opätovne žalobu žalobcov zamietol. Dôvodom na zamietnutie žaloby bola skutočnosť, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno svojich tvrdení, že poplatok za správu, ktorý si od žalovaného nárokujú späť, aj skutočne zaplatili. Žalobcovia navrhli súdu prvej inštancie, aby žalovaný predložil výpisy z konkrétnych účtov, z ktorých by platba jednotlivých žalobcov vyplývala. Súd prvej inštancie tento návrh neakceptoval s tým, že dôkazné bremeno je na strane žalobcov a toto nie je možné presúvať na žalovaného.

7.4. S druhým rozsudkom súdu prvej inštancie sa nestotožnili žalobcovia, ktorí ho napadli odvolaním a dôvodili, že navrhli súdu prvej inštancie, aby uložil žalovanému edičnú povinnosť predloženia výpisu z konkrétnych účtov, súd prvej inštancie tento návrh neakceptoval a žalobu zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobcami. Navyše zdôraznili, že žalovaný nepoprel zaplatenie poplatku za správu žalobcami. Namietajú tiež nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, nakoľko súd prvej inštancie sa neriadil závermi odvolacieho súdu, ktorými mu uložil vysporiadať sa s argumentami žalobcov uvedených v podanom odvolaní.

8. Odvolateľ v podanom odvolaní namieta nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, spočívajúcu v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia. Odvolací súd pred tým, než sa zaoberal meritom veci a odvolania, skúmal, či súd prvej inštancie nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku nespôsobil vadu konania, ktorá by mala za následok zrušenie a vrátenie veci, resp. doplnenie dôvodov odvolania odvolacím súdom.

8.1. Odvolací súd poukazuje na stálu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v danom prípade konkrétne na rozhodnutie sp.zn. 3Cdo 118/2016, v ktorom dovolací súd uviedol, že: „nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu (R 111/1998) považovaná za procesnú vadu („inú vadu konania“), nezakladajúcu prípustnosť dovolania. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdili viaceré rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015). Ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ OSP.“. Obdobne argumentoval ústavný súd v uznesení zo 14. januára 2015 sp. zn. III. ÚS 1/2015 a tiež v uznesení z 26. augusta 2015 sp. zn. I. ÚS 364/2015. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú

vodu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016.

8.2. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).“

8.3. Uvedené stanovisko vzťahuje aj vady konania pred súdom prvej inštancie, na ktoré odvolací súd musí prihliadať aj bez návrhu. Civilný sporový poriadok, upravuje odvolací dôvod, odňatie možnosti konať pred súdom v ustanovení § 365 ods.1 písm. b/ CSP, a po jeho zistení umožňuje odvolaciemu súdu podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP napadnuté rozhodnutie zrušiť. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku v danej veci však nezistil žalobcami namietanú vadu konania, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahovalo náležitosti § 220 ods. 2 CSP, obsahovalo dôvody a úvahy, na základe ktorých v danej veci rozhodol. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku sa zaoberal námietkami žalobcov. Námietku žalobcov, týkajúcu sa neakceptovania záverov odvolacieho súdu, vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko vychádzal zo záverov odvolacieho súdu uvedených v zrušujúcom uznesení.

9. Z obsahu žaloby, ako aj z obsahu spisu vyplýva, že žalobcovia sa domáhajú vydania bezdôvodného obohatenia žalovaného, ktorý bez právneho dôvodu vyžadoval a prijal platby od žalobcov titulom poplatkov za správu. Dôvodili, že absencia titulu na strane žalovaného spočívala v tom, že tieto poplatky za správu vyžadoval napriek tomu, že v čase ich požadovania nebol správcom predmetného bytového domu a tiež že si nespínil svoje povinnosti podľa § 8a ods. 2, ods. 4 zákona číslo 182/1993 Z.z., s čím zákon spája automaticky zánik oprávnenia požadovať poplatky za správu bytového domu.

10. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie neaplikoval ustanovenia upravujúce bezdôvodné obohatenie (§ 451 a nasl. Občianskeho zákonníka), napriek tomu, že žalobcovia tvrdili, že žalovaný tým, že nemal nárok na poplatok za správu bytového domu, sa bezdôvodne na ich úkor obohatil. Z tohto dôvodu, v zmysle ustanovenia § 382 CSP vyzval strany sporu na vyjadrenie k nožnej aplikácii ustanovení o bezdôvodnom obohatení, ktoré súdom prvej inštancie aplikované neboli a pre rozhodnutie v danej veci je táto aplikácia rozhodujúca.

11. Podľa § 451 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

12. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmete bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

13. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

14. Podľa § 458 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

15. Žalobcovia, zastúpení právnym zástupcom, v podanom písomnom vyjadrení poukázali na skutočnosť, že už v priebehu konania niekoľkokrát uviedli, že ich nároky vyplývajú z bezdôvodného obohatenia žalovaného, ktorý bez právneho titulu vyžadoval a prijal platby od žalobcov. Absencia titulu na strane žalovaného vyplývala z porušenia povinnosti uvedených v ustanovení § 8a ods. 2, ods. 4

zákona č. 182/1993 Z.z., ako aj zo skutočnosti, že v predmetnom období nebol správcom bytového domu.

15.1. Žalovaný v podanom písomnom vyjadrení na základe výzvy odvolacieho súdu uviedol, že zákon o vlastníctve bytov vychádzal od svojho vzniku z premisy, že každý bytový dom musí mať správcu bytového domu alebo musí byť založené spoločenstvo v bytovom dome, ktoré ho bude spravovať. Aj keď zákonodarca obdobie po zániku zmluvy nijako zvlášť nepomenúva, môže sa hovoriť o tzv. faktickej správe bytového domu bývalým správcom (§ 6, § 8a ods. 8 až 10 zákona o vlastníctve bytov). Bytový dom nemôže zostať bez správcu alebo bez spoločenstva vlastníctva bytov, musí existovať subjekt, ktorý bytový dom spravuje, a to aj vtedy, ak dôjde k zániku zmluvy o výkone správy až do okamihu založenia spoločenstva vlastníctva bytov, resp. uzavretia zmluvy o výkone správy s novým správcom. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/97/2022.

15.1.1. Ďalej žalovaný uvádza, že samotné vykonávanie správy bez existencie zmluvy o výkone správy neznamena, že ten subjekt, ktorý vykonáva správu sa bezdôvodne obohacuje. Žalovaný bol povinný robiť správu, kým si vlastníci nenájdu iného správcu alebo nezaložia spoločenstvo vlastníkov bytov. Žalovaný od zániku zmluvy (01. 07. 2018) až do 30. 04. 2020 vykonával všetky činnosti pre predmetný bytový dom, ktorými sa charakterizuje správa bytového domu a povinnosti správcu. Preukázal to faktúrami, požiadavkami na vykonanie opravy, zabezpečenie opráv z predmetného bytového domu, vykonávanie úhrad pre dodávateľov služieb z bankového účtu. Z týchto skutočností vyplýva, že neprichádza do úvahy použitie inštitútu bezdôvodného obohatenia žalovaného v jeho rôznych podobách.

15.1.2. Žalovaný ďalej dôvodí, že predložil vlastníkom bytového domu návrh novej zmluvy o výkone správy, ktorý vlastníci pre žalovaného z neznámych dôvodov neodsúhlasili a odmietli sa tým zaoberať. Už v auguste 2018 vedeli, že je potrebné odsúhlasiť novú zmluvu o výkone správy, čo však neurobili a čo nemôže byť na ťarchu len žalovanému.

15.1.3. Tvrdeniu žalovaného, že sa nemohol bezdôvodne obohatiť nasvedčuje aj odôvodnenie uvedené v uznesení Najvyššieho súdu SR č. 6Cdo/97/2022: „Na otázku dovolateľa, či sa môže na úkor jednotlivých vlastníkov bytov bezdôvodne obohatiť správca bytového domu, u ktorého dodatočne vyjde najavo, že správcom de iure nebol, dovolací súd je toho názoru, že ide nateraz o otázku skutkovú a nie o právnu otázku, ktorá je rozhodujúca pri posúdení sporu“. V danom prípade žalovaný ako faktický správca uhrádzal výdavky spojené s užívaním bytov tretích osôb, vrátane výdavkov žalobcov, dodávateľom služieb a tovarov, preto je vylúčené, aby sa na ich úkor obohatiť. Z platieb vlastníkov bytov a tým aj žalobcov, sa uhrádzali výdavky spojené s užívaním bytov, čo znamená, že k zväčšeniu majetku u žalovaného nedošlo a teda nemohlo dôjsť ani k vzniku bezdôvodného obohatenia. Žalovaný nezískal žiadny majetkový prospech v prípade tzv. faktickej správy bytového domu, keďže absentuje zavinenie a úmysel s dôrazom získania neoprávneného majetkového prospechu. Zákon o vlastníctve bytov nehovorí o prípadoch, keď sa spravuje dom v čase chýbajúceho oprávnenia na správu, že by mu nenáležala odmena za správu. Žalobcovia navyše nepreukázali dôvod a ani okamih, kedy malo dôjsť reálne k bezdôvodnému obohateniu sa žalovaným. Žalovaný nezískal majetkový prospech podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka a to ani z jednej jeho foriem ani z ustanovenia § 456 až 458 Občianskeho zákonníka.

16. Podľa § 387 ods.1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

17. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo, odvolania žalobcov, súc viazaný dôvodmi podaného odvolania, dospel k záveru, že v danej veci súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil. Následne vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, s ktorým sa odvolací súd, ako vo výroku vecne správnym, stotožnil a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Odvolací súd tiež poznamenáva, že je potrebné mať na zreteli, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak preto následne odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie

veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

19. Ustanovením § 387 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

20. Odvolací súd, stotožniac sa tak s výrokom napadnutého rozsudku, ako aj jeho dostatočným a podrobným odôvodnením, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, ako aj v súlade s dôvodmi uvedenými v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu, iba na zdôraznenie správnosti zamietnutia žaloby žalobcov súdom prvej inštancie z dôvodu neunesenia dôkazného bremena spočívajúceho v nepreukázaní, že im nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vznikol, že poplatok za správu bytového domu žalovanému jednotliví žalobcovia aj skutočne uhradili, dodáva nasledovné dôvody:

20.1. Dôkazné bremeno možno charakterizovať ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie. Každý účastník musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia; kto tvrdí, dokazuje. Účastník musí preukázať to čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jeho tvrdenie za základ svojho rozhodnutia. Za situácie, že žalovaný tvrdenie žalobcu neuznáva, toto tvrdenie chce vyvrátiť, musí toto tvrdenie preukázať. Žalobca však musí preukázať skutočnosti, na základe ktorých mu jeho právo patrí. Dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu takýchto skutočností tvrdí (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 38/2015, ale aj II. ÚS 400/09, IV. ÚS 35/2012). Iba vo výnimočných, zákonom stanovených prípadoch, neplatí pravidlo, že každý je povinný preukázať, čo tvrdí. Výnimky predstavujú osobitné zákony, na základe ktorých dochádza k preneseniu dôkazného bremena (napr. antidiskriminačný zákon č. 365/2004 Z.z.). Taktiež v prípade tzv. „negatívnej dôkaznej teórie“, ktorá vychádza z tvrdenia, že nemožno od účastníka spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. Vtedy dochádza k preneseniu dôkazného bremena na žalovaného. K preneseniu dôkazného bremena na druhú stranu môže dôjsť aj v prípade, ak druhá strana účastníkovi možnosť uniesť dôkazné bremeno zmarí (komentár k ustanoveniu § 185 CSP Števec a kol.).

21. Aplikujúc tieto závery na odvolacím súdom prejednávanú vec, dospel odvolací súd k záveru, že záver súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalobcami, keď nepreukázali oprávnenosť svojho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným, t.j. nepreukázali, že k bezdôvodnému obohateniu žalovaného skutočne došlo tým, že mu platili bez právneho dôvodu poplatok za výkon správy, je správny.

21.1. Žalobcovia nepreukázali a nepredložili súdu prvej inštancie žiadny dôkaz o tom, že poplatok žalovanému skutočne aj zaplatili, že ho zaplatili v žalovanej výške, nakoľko táto skutočnosť bola žalovaným spochybnená a súd prvej inštancie na ňu poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, konkrétne v bode 53. V prvom rade bolo povinnosťou žalobcov predložiť a preukázať súdu prvej inštancie oprávnenosť svojho nároku jednak v tom, že poplatok skutočne zaplatili a že ho zaplatili v žalovanej výške. Až následne bolo potrebné preukázať skutočnosti odôvodňujúce ich tvrdenie, že na tento poplatok žalovaný nemal nárok.

21.2. Žalobcovia však v konaní pred súdom prvej inštancie si túto povinnosť nespĺnili a tieto dôkazy nepredložili. Naopak, žiadali, aby súd uložil žalovanému povinnosť predložiť výpisy z účtov, z ktorých by bolo zrejmé, že žalobcovia predmetný poplatok uhradili. Odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie sa s týmto návrhom nestotožnil. Bolo prvoradou povinnosťou žalobcov, ktorí žiadali od žalovaného vydanie bezdôvodného obohatenia, aby preukázali, že žalovanému toto bezdôvodného obohatenie tým, že mu poplatok za správu aj skutočne a v požadovanej výške zaplatili. Žalobcovia túto skutočnosť nepreukázali a žiadali prenesenie dôkazného bremena na žalovaného. Tým by však došlo k porušeniu

zásady rovnosti strán v civilnom procese uvedenej v čl. 6 Civilného sporového poriadku. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie, uvedenej v bode 53. napadnutého rozsudku, keď nevyhovel návrhu žalobcov na predloženie výpisov z účtov žalovaného. Nestotožnil sa iba s tvrdením, že žalobcovia nekonkretizovali o aký výpis sa malo jednať, z akého peňažného ústavu, keď žalobcovia tieto skutočnosti v priebehu konania označili. Napriek tomu, že žalobcovia konkretizovali účty žalovaného, peňažný ústav, nemal súd prvej inštancie povinnosť preniesť dôkazné bremeno preukázania skutočností tvrdených žalobcami, na žalovaného. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalobcami. Povinnosťou žalobcov už s podanou žalobou bolo predložiť dôkazy o svojich tvrdeniach, pričom nie je postačujúce tvrdenie žalobcov, že žalovaný nepoprel, že platby od žalobcov obdržal.

22. Predmetom konania súdu prvej inštancie bola žaloba žalobcov, ktorí sa domáhali vydania bezdôvodného obohatenia žalovaného získaného na ich úkor z titulu neoprávneného poberania poplatku za správu bytového domu. Dôvodom na bezdôvodné obohatenie žalovaného bola skutočnosť, že žalovaný nepredložil žalobcom správu o činnosti za predchádzajúci rok, finančnom hospodárení domu, o stave spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, ako aj o iných významných skutočnostiach, súvisiacich so správou domu, a plán opráv na nasledujúci kalendárny rok.

22.1. Súd prvej inštancie napriek tomu, že v danej veci žalobcovia sa domáhali svojho nároku titulom bezdôvodného obohatenia žalovaného, sa týmto inštitútom vôbec nezaoberal. Odvolací súd, keďže sa stotožnil s výrokom napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, dodáva, že na vznik osobitného záväzkovoprávneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje kumulatívne splnenie zákonných predpokladov. Podstatným je objektívna fakticita vzniku majetkovej výhody, či prospechu, merateľná a vyjadriteľná všeobecným peňažným ekvivalentom. Pojmovým znakom tohto faktického stavu však musí byť absencia relevantného právneho dôvodu vzniku tohto obohatenia. Na vznik právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia nestačí existencia objektívnej skutočnosti vzniku majetkovej výhody určitého subjektu práva bez právneho dôvodu. Toto obohatenie musí ísť na úkor iného subjektu práva, čo znamená, že musí existovať určitá kauzálna väzba medzi obohatením sa jedného subjektu (majetkový prospech) a úbytkom (ujmou) v majetkovej sfére iného subjektu.

22.2. Tvrdenie žalobcov, že žalovaný sa na ich úkor obohatil z dôvodu nesplnenia povinností uvedených v ustanovení § 8a ods. 2 zákona o vlastníctve bytov, bolo v konaní medzi stranami sporu sporné. Žalovanému zanikla platnosť zmluvy o výkone správy bytového domu, nakoľko ako správca stratil svoje oprávnenie vykonávať správu, keď k 31. 12. 2017 nespĺňal podmienky na zápis do registra správcov. Napriek tomu však správu bytového domu žalobcov aj naďalej vykonával v nevyhnutnej miere a v nevyhnutnom rozsahu až do 30. 04. 2020. Skutočnosť, že žalovaný aj naďalej vykonával správu bytového domu je preukázaná listinnými dôkazmi predloženými v konaní pred súdom prvej inštancie (zápisnice zo schôdze vlastníkov bytov, faktúry, správy o odbornej prehliadke a skúške plynového zariadenia, bleskozvodu a pod.). Taktiež splnenie povinností podľa § 8a ods. 2 zákona o vlastníctve bytov bolo súdu prvej inštancie preukázané, pričom správu o činnosti za rok 2021 žalovaný priložil k vyúčtovaniu ročných nákladov, za rok 2019 bolo vyúčtovanie vložené do poštovej schránky, za rok 2017 bolo doručené jednotlivým vlastníkom, taktiež za rok 2018. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalovaný aj po 01. 01. 2018 plnil svoje povinnosti správcu bytového domu tak, ako mu to zákon ukladá a z tohto dôvodu k bezdôvodnému obohateniu žalovaného tým, že prijal poplatok za správu bytového domu, dôjsť nemohlo, keďže k zväčšeniu jeho majetku v dôsledku vykonávania nevyhnutných úkonov pre správu bytového domu, nedošlo.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd nezistil jednak žiadne vady konania, pre ktoré by bolo potrebné zrušiť napadnutý rozsudok, ale tiež sa v plnom rozsahu stotožnil s dostatočným a riadnym odôvodnením napadnutého rozsudku, keď sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami žalobcov a žalovaného vznesenými počas konania. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie preto ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

24. Žalobcovia po rozhodnutí súdom prvej inštancie, podaní odvolania, dňa 27. 03. 2024 doručili súdu prvej inštancie rozhodnutia Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Nitre, týkajúce sa pochybení žalovaného pri výkone správy správcu bytového domu zo dňa 28. 08. 2020, 14. 09. 2021, 23. 06. 2020, 28. 08. 2020 s tým, že ide o novotu v odvolacom konaní. Žalobcovia uvádzajú, že neboli účastníkmi konania pred SOI, nakoľko išlo o preverenie konania žalovaného pri výkone správy iných bytových domov a o existencii týchto rozhodnutí sa dozvedeli z verejných zdrojov až po podaní odvolania. Zároveň

poukázali, že tieto rozhodnutia boli zverejnené na stránke SOI. Odvolací súd na predmetné žalobcami predložené listinné dôkazy (rozhodnutia Inšpektorátu SOI) v odvolacom konaní neprihliadol.

24.1. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a/ sa týkajú procesných podmienok, b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

24.2. Vzhľadom k tomu, že predmetné rozhodnutia boli vydané v rokoch 2020, resp. 2021, rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vydané v decembri 2023, ako aj s poukazom na skutočnosť, že Inšpektorát SOI predmetné rozhodnutia zverejnil na svojej stránke, nie je možné konštatovať, že ide o novotu v odvolacom konaní, že žalobcovia nemohli tieto rozhodnutia predložiť už v rámci konania na súde prvej inštancie. Navyše odvolací súd dodáva, že predmetné rozhodnutia sa netýkajú bytového domu, v ktorom bývajú žalobcovia, t.j. správa ktorého je predmetom tohto konania, ale sa týkajú iných bytových domov. Pre rozhodnutie v danej veci sú tieto rozhodnutia Inšpektorátu SOI bezpredmetné.

24.3. S poukazom na tieto dôvody odvolací súd na predložené rozhodnutia Inšpektorátu SOI neprihliadol.

25. Ustanovenie § 387 ods. 3 CSP ukladá odvolaciemu súdu vysporiadať sa s podstatnými námietkami odvolateľa, uvedenými v podanom odvolaní.

25.1. Žalobcovia v podstate v celom odvolaní namietajú, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam. Tvrdia, že už spolu so žalobou predložili vyúčtovania vyhotovené žalovaným, z ktorých vyplýva, že žiaden zo žalobcov nemal nedoplatky vo vzťahu k poplatku za správu.

25.1.1. Odvolací súd túto námietku vyhodnotil ako účelovú a nedôvodnú, nakoľko vyúčtovanie, vyhotovené žalovaným, nie je dôkazom preukazujúcim, že žalobcovia predmetný poplatok za správu, ktorý žiadajú vrátiť, aj skutočne v požadovanej výške zaplatili.

25.1.2. K návrhu žalobcov na uloženie edičnej povinnosti žalovanému na predloženie výpisov z účtov, sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie a taktiež poukazuje aj na odôvodnenie tohto rozhodnutia. Rozhodnutia vyšších súdnych autorít, ktoré žalobcovia v podanom odvolaní uvádzajú k nevykonaniu tohto dôkazu napr. 6Cdo/107/2022, 7Cdo 205/2019 a ich aplikáciou na danú vec sa odvolací súd nestotožnil, pretože v danom prípade bolo jednoznačne povinnosťou žalobcov preukázať svoje tvrdenia bez ohľadu na skutočnosť, v akom rozsahu mali byť tieto dôkazy predložené. Povinnosť preukázať svoje tvrdenia boli žalobcovia povinní z dôvodu, že tieto tvrdenia sami tvrdili (zaplatenie poplatku za správu bytového domu v nimi žiadanej výške), mali jednoznačne žalobcovia a nie je možné za situácie, že túto povinnosť si žalobcovia mohli a mali splniť, presunúť ju na žalovaného. Presunúť dôkazné bremeno z povinnej strany na druhú stranu sporu je možné iba v ojedinelých prípadoch, keď nie je v možnostiach a schopnostiach povinnej strany tieto dôkazy zabezpečiť. V tom prípade môže súd uložiť povinnosť dôkazu druhej strane, ktorá povinnosť dôkazného bremena nemala. V danom prípade však nejde o tento prípad, nakoľko bolo v možnostiach a schopnostiach žalobcov preukázať, že predmetný poplatok za správu žalovanému zaplatili. Z tohto dôvodu odvolací súd námietku žalobcov vyhodnotil ako účelovú a nedôvodnú.

25.2. Žalobcovia poukazujú v podanom odvolaní na spotrebiteľský charakter zmluvy o výkone správy s tým, že súd mal možnosť zabezpečiť dôkaz o tvrdení žalobcov aj bez návrhu.

25.2.1. Odvolací súd v žiadnom prípade nespochybňuje spotrebiteľský charakter predmetnej zmluvy o výkone správy. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobcovia (spotrebitelia) boli v danom konaní od začiatku konania zastúpení právnym zástupcom, advokátom. Z tohto dôvodu, podľa § 160 CSP nemal súd prvej inštancie poučovaciú povinnosť. Námietku žalobcov preto vyhodnotil ako nedôvodnú.

25.3. Ďalej žalobcovia namietajú v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie úplne odignoroval skutočnosť, že žalovaný im vedome zatajoval zánik jeho oprávnenia správcu a to až do 06. 02. 2020.

25.3.1. Vzhľadom na skutočnosť, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd sa zhodli na závere, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno svojho tvrdenia, je táto námietka bezpredmetná. Navyše sa táto námietka nezakladá na pravde, nakoľko už v auguste 2018 predkladal žalobcom návrh novej zmluvy o výkone správy, ktorú však žalobcovia odignorovali. Z tohto dôvodu námietku žalobcov vyhodnotil ako účelovú.

26. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd námietky žalobcov uvedené v podanom odvolaní vyhodnotil ako účelové a nedôvodné, tieto neakceptoval, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a námietky odvolateľov v podanom odvolaní vyhodnotil

ako nedôvodné. Za opodstatnenú považoval iba námietku žalobcov, že v priebehu konania označili čísla účtov a peňažné ústavy, z ktorých navrhovali predložiť výpisy z účtov žalovaného, avšak s tým, že táto námietka nemala žiadny vplyv na rozhodnutie v danej veci.

27. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods.1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške voči žalobcom v 1. až 27. rade, o výške ktorých rozhodne podľa § 262 ods. 1 CSP súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).